

Sygn. akt I CSK 2410/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku M. H.
z udziałem D. K., S. S. i A. S.
o wpis służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej
od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 29 października 2021 r., sygn. akt I Ca 430/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

S. S. – uczestnik postępowania z wniosku M. H. o wpis służebności drogi koniecznej złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu z 29 października 2021 r., którym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego w Zamościu z 2 sierpnia 2021 r. poprzez utrzymanie w mocy wpisu służebności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości w zakresie kognicji Sądu Rejonowego Wydziału Ksiąg Wieczystych w sytuacji kwestionowania zasadności postanowienia na podstawie którego dokonano wpisu, możliwości dokonania wpisu przed nadaniem mu klauzuli prawomocności oraz możliwości wydania, w skutek skargi wniesionej od postanowienia referendarza sądowego wydanego w przedmiocie wpisu służebności drogi koniecznej do KW, orzeczenia kasatoryjnego. Skarżący nie wskazał, które konkretne przepisy prawa miał na myśli, nie powiązał też sposobu, w jaki dokonanie ich wykładni przez Sąd Najwyższy miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie tej sprawy.

Należy podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia stanowią jednostkę redakcyjną odrębną od uzasadnienia zarzutów. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania w składzie trzyosobowym, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienia SN z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 2989/22; z 30 czerwca 2022 r., I CSK 2169/22 oraz z 8 lutego 2022 r., III PSK 150/21). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w

dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r. I CSK 790/21).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[as]